

Arrest

nr. 141 147 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 maart 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 augustus 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 29 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen, met name het feit dat haar asielprocedure nog hangende zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw startte een asielprocedure omdat ze meent vervolgd te worden omwille van haar lidmaatschap van de afscheidingsbeweging SCNC. Ze startte deze asielprocedure op, op datum van 27.07.2011. Inmiddels werd er echter een definitieve beslissing genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit op datum van 25.05.2012. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. Mevrouw kan zich dus niet meer beroepen op een hangende asielaanvraag.

De elementen van integratie, zijnde de kennis van de Nederlandse en Duitse taal, dat mevrouw een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat ze met haar talenkennis kans maakt op de arbeidsmarkt, dat mevrouw ook een loopbaanoriëntatie via de VDAB volgde, dat ze als arbeidster heeft gewerkt voor B&G Jobconsult BVBA, dat ze een sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat ze verklaringen voorlegt van vrienden en kennissen, vormen geen buitengewone omstandigheden en dienen door de bevoegde Belgische diplomatieke post onderzocht te worden. Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf in het Rijk dat zij haar land van herkomst in 2005 heeft verlaten, d.w.z. meer dan 8 jaar geleden (stuk 3);

Dat verweerder dit gegeven volledig buiten beschouwing heeft gelaten;

Dat de bestreden beslissing daardoor niet afdoende gemotiveerd is en blijkt geeft van onzorgvuldigheid en onredelijkheid;

Dat de bestreden beslissing daardoor ook artikel 9 bis VW en artikel 8 EVRM schendt, aangezien desbetreffend geen proportionele afweging werd gemaakt om te besluiten dat verzoekster haar aanvraag tot verblijf in België even goed op de diplomatieke post van haar land van herkomst kan indienen;

Doordat bovendien de bestreden beslissing zonder meer stelt dat "Niets verhindert betrokkene om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980 (stuk 1).

Terwijl het reisadvies van diplobel sedert februari 2013 zeer duidelijk wijst op een algemene gevaarsituatie in Kameroen en reizen - voor zover niet noodzakelijk - ten eerste wordt afgeraden (stuk 4). Dat de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, niet absoluut noodzakelijk opdat verweerder het dossier in overweging zou kunnen nemen en ten gronde zou kunnen beoordelen;

Dat de bestreden beslissing ook daardoor artikel 9 bis VW en artikel 8 EVRM schendt, aangezien ook dit element buiten beschouwing werd gelaten bij het maken van een proportionele afweging om te besluiten dat verzoekster haar aanvraag tot verblijf in België even goed op de diplomatieke post van haar land van herkomst kan indienen;

Tot slot, werpt verzoekster op dat zij in haar aanvraag tot verblijf had aangevoerd dat zij gehuwd is in België op 7.08.2007 (stuk 3);

Dat dit huwelijk tot op heden niet ontbonden is;

Dat verweerder ook dit element buiten beschouwing heeft gelaten;

Dat de bestreden beslissing daardoor niet afdoende gemotiveerd is en blijkt geeft van onzorgvuldigheid en onredelijkheid;

Dat de bestreden beslissing ook daardoor artikel 9 bis VW en artikel 8 EVRM schendt, aangezien ook dit element buiten beschouwing werd gelaten bij het maken van een proportionele afweging om te besluiten dat verzoekster haar aanvraag tot verblijf in België even goed op de diplomatieke post van haar land van herkomst kan indienen;”.

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door

verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Waar verzoekster specifiek omtrent de gegevens dat zij haar herkomstland reeds in 2005 heeft verlaten en op 7 augustus 2007 huwde in België en betreffende een thans door haar aangebracht reisadvies stelt dat deze elementen of dit stuk buiten beschouwing werden gelaten, merkt de Raad op dat uit een nazicht van haar verblijfaanvraag blijkt dat verzoekster onder de hoofding *“buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen”* enkel aanhaalde dat haar asielaanvraag nog hangende is. Het betreffende reisadvies lag hierbij niet voor. Er kan dan ook niet worden ingezien dat enige motivering wat deze elementen of dit stuk betreft zich opdrong. Er blijkt niet op welke basis verzoekster de verwachting kon koesteren enige motivering omtrent bovenstaande elementen of bovenstaand stuk terug te vinden in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster nog een belangenafweging wenste terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing geheel onterecht wordt gesteld dat niets haar verhindert om terug te keren naar haar herkomstland en aldaar via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij wijst hierbij op het reisadvies van Buitenlandse Zaken van februari 2013, waaruit blijkt dat reizen naar Kameroen ten zeerste wordt afgeraden. Eveneens verwijst zij naar het gegeven dat zij haar herkomstland reeds in 2005 heeft achtergelaten en dat zij is gehuwd met een Duitse onderdaan. Zij geeft aan dat deze elementen haar wel degelijk verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in haar herkomstland in te dienen en dat verweerder deze elementen ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

De Raad dient in deze evenwel vast te stellen dat verzoekster zich in haar verblijfsaanvraag ter staving van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins beriep op dit thans door haar aangehaalde reisadvies en zij hierbij evenmin melding maakte van voormelde thans aangehaalde elementen. Onder de hoofding "*feiten en voorafgaanden*" en/of "*gegrondheid van de aanvraag*" maakte zij wel melding van het gegeven dat zij haar herkomstland reeds in 2005 verliet en dat zij is gehuwd met een Duitse onderdaan, doch er kan niet worden ingezien waarom verweerder deze elementen op eigen initiatief diende te behandelen vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden. De Raad benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om duidelijk te vermelden welke buitengewone omstandigheden hij meent te kunnen laten gelden en deze te staven met alle nuttige stukken. In het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek volstaat het op zijn beurt voor verweerder om te antwoorden op de door verzoekster in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verweerder kan niet worden verweten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden geen rekening te hebben gehouden met elementen en/of stukken die verzoekster naliet als dusdanig in te roepen in haar verblijfsaanvraag. Aldus kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster dit stuk en/of deze elementen bij het indienen van haar aanvraag blijkbaar zelf niet beschouwde als gegevens die haar verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen, doch kan niet worden vastgesteld dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening hield bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds werd aangegeven beriep verzoekster zich in haar aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, enkel op het gegeven dat haar asielaanvraag nog hangende was en zij vervolging vreesde vanwege haar nationale autoriteiten. Verweerder motiveerde in dit verband dat dit element niet kon worden weerhouden, nu inmiddels haar asielaanvraag definitief was afgewezen door de Raad waarbij haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoekster gaat niet concreet in op deze motivering in de bestreden beslissing en toont het onrechtmatig karakter ervan dan ook niet aan.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder met bepaalde elementen en/of stukken waarop zij zich steunde ter staving van de buitengewone omstandigheden, ten onrechte geen rekening hield. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij leidt een schending van deze verdragsbepaling af uit het gegeven dat het betreffende reisadvies en de gegevens dat zij haar herkomstland reeds verliet in 2005 en in het huwelijk trad in België buiten beschouwing werden gelaten en desbetreffend geen proportionele afweging plaatsvond. Zoals reeds werd vastgesteld, bleef verzoekster evenwel zelf in gebreke dit stuk of deze gegevens in te roepen ter staving van de buitengewone omstandigheden, waardoor niet blijkt dat verweerder deze in aanmerking diende te nemen, laat staan dat hij enige afweging in dit verband diende door te voeren. De Raad stelt ook vast dat de thans bestreden beslissing enkel een beslissing betreft waarbij wordt geoordeeld dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet aantoonde dat zij de aanvraag niet via de reguliere procedure, vanuit het land van herkomst, kan indienen. Deze houdt op zich geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekster beroept zich in haar verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden ook op geen enkele wijze op artikel 8 van het EVRM of op enig privé- of gezinsleven in België, zodat ook niet blijkt dat zij zich thans dienstig op deze verdragsbepaling kan beroepen. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoekster geen enkele indicatie aanbrengt van een effectief gezinsleven dat zij in België zou hebben. Zij verwijst weliswaar naar haar huwelijk met een Duitse onderdaan, doch uit niets blijkt dat haar echtgenoot op heden in België verblijft. Zij toont verder ook nog niet aan dat haar persoonlijke banden met België zodanig zijn dat zij kunnen worden gekwalificeerd als een privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zo oordeelde de Raad van State reeds meermaals dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS